

НОМАИ ЯКУМИ ҲАВВОРИИ МУҚАДДАС ПАВЛУС БА ҚУРИНТИЁН БОБИ ЯКУМ

Имондор файзи Худо ро ба воситаи Исои меёбад.

1. Павлус, ки бо иродаи Худо ҳаввории даъватшудаи Исои Масеҳ аст, ва бародари мо Сўстинис,
2. Ба калисои Худо, ки дар Қуринтўс воқеъ аст, ба муқаддасони даъватшуда, ки дар Исои Масеҳ тақдис гардидаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳар ҷо исми Худованди мо Исои Масеҳро мехонанд, ки Ў Худои онҳо ва мост,
3. Файз ва осоиштагӣ аз ҷониби падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Шукргузорӣ барои файзи Худо, ки ато шудааст.

4. Худои худро ҳамеша барои шумо шукр мегўям, барои файзи Худо, ки ба шумо дар Исои Масеҳ ато шудааст,
5. Чунки дар Ў шумо аз ҳар чиз: аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой шудаед,
6. Зеро шаҳодати Масеҳ дар шумо барқарор гардидааст,
7. Ба тавре ки шумо аз ҳеҷ лаёқат норасогӣ надоред, модоме ки мунтазири зуҳури Худованди мо Исои Масеҳ мебошед,
8. Ки Ў низ шуморо то ба охир устувор хоҳад кард, то ки дар рўзи Худованди мо Исои Масеҳ беайб бошед.
9. Амин аст Худое ки шуморо ба ширкати Писари Худ Исои Масеҳи Худованди мо даъват намудааст.

Ба муқобили низоъ дар Қуринтўс.

1. Ҷудогихо дар калисо.

10. Аз шумо, эй бародарон, ба исми Худованди мо Исои Масеҳ илтимос мекунам, ки ҳамаатон айни як суханро гўед, ва дар байни шумо ҷудогие набошад, балки шумо дар як рўх ва дар як фикр муттаҳид бошед.
11. Зеро ки аз аҳли байти Хлўо ба ман дар бораи шумо эй бародарон, маълум шудааст, ки дар байнатон баҳсу мунозира вучуд дорад.

12. Ман онро дар назар дорам, ки ҳар яке аз шумо мегӯяд: “Ман аз они Павлус ҳастам”; „Ман аз он Апўллўс“; „Ман аз они Кифо“; „Ман аз они Масеҳ“.
13. Оё Масеҳ аз ҳам чудо шудааст? Оё Павлус барои шумо маслуб гардидааст? Ё ки шумо ба исми Павлус таъмид ёфтаед?
14. Худоро шукр мегӯям, ки ман ҳеҷ яке аз шуморо, ба ғайр аз Криспус ва ўоюс, таъмид надодам,
15. То касе нагӯяд, ки ман ўро ба исми худ таъмид додаам.
16. Ман инчунин аҳли байти Истефанусро таъмид додаам; чуз инҳо дар хотир надорам, ки каси дигареро таъмид дода бошам.
17. Зеро Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати калом, то ки салиби Масеҳ ботил нашавад.

2. Ҳикмати ҷаҳон ҷаҳолат аст ба ҳузури Худо.

18. Зеро паёми салиб барои гирифтронии ҳалокат ҷаҳолат аст, вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, қуввати Худост.
19. Зеро навишта шудааст: “Ҳикмати ҳақимонро ба ҳалокат хоҳам расонд ва ақли оқилонро нопадид хоҳам кард”.
20. Кучост ҳақим? Кучост китобдон? Кучост воизи ин ҷаҳон? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро ба ҷаҳолат табдил надодааст?
21. Зеро, дар ҳикмати Худо, модоме ки ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро нашинохт, Худо салоҳ донист, ки ба воситаи ҷаҳолати мавъиза имондоронро наҷот диҳад,
22. Зеро ки яҳудиён мўъҷизот металабанд, ва юнониён ҳикмат мечўянд;
23. Лекин мо Масеҳи маслубшударо мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён васваса ва барои юнониён ҷаҳолат аст.
24. Аммо барои худи даъватшудагон, чи яҳудиён, чи юнониён, Масеҳро мавъиза мекунем, ки Ў қуввати Худост ва ҳикмати Худост;
25. Чунки ҷаҳолати Худо аз ҳикмати одамон пурҳикматтар аст, ва нотавазони Худо аз қуввати одамон тавонотар аст.
26. Зеро, эй бародарон, бингаред, ки шумо, вақте ки даъват шудед, чӣ будед: бисъёр ба ҳасби ҳисм ҳақим нестед, бисъёр тавоно нестед, бисъёр начиб нестед;

27. Лекин Худо чоҳилони чаҳонро баргузид, то ки ҳақимонро шарманда кунад, ва нотавонони чаҳонро баргузид, то ки тавонгаронро шарманда кунад;
28. Ва Худо бекасони чаҳон ва ҳақиронро, ва он чиро, ки номавчуд аст, баргузид, то ки мавчудро ботил кунад,
29. Барои он ки ҳеч қисме дар пеши Худо фахр накунад.
30. Ва аз Ё шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо ҳикмате аз қониби Худо, яъне адолат ва қудсият ва кафорат шудааст,
31. То, чунон ки навишта шудааст, "фахркунанда бигзор ба Худованд фахр кунад".

БОБИ ДУЮМ

3. Мавъизаи одди ҳавворӣ дар бораи Салиби Масеҳ.

1. Ва ҳангоме ки ман, эй бародарон, назди шумо омадам, на бо фазилати калом ё ҳикмати одам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон намоям,
2. Зеро ман қарор додам, ки дар миёни шумо, ба ҷуз Исои Масеҳ, он ҳам Исои Масеҳи маслубшуда, чизе надонам;
3. Ва ман дар заъф ва дар тарсу ларзи бузурге назди шумо будам,
4. Ва калому мавъизаи ман на дар суханони исботкоронаи ҳикмати инсон, балки дар зуҳури рӯҳ ва қувват буд,
5. То ки имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо қарор ёбад.

4. Ҳикмати Худо фақат ба воситаи Рӯҳ доништа мешавад.

6. Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон сухан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин чаҳон ва мирони чаҳон, ки фано хоҳанд шуд,
7. Балки дар бораи ҳикмати Худо маҳрамона сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки Худо аз азал барои ҷалоли мо муқарар кардааст,
8. Ки онро ҳеч яке аз мирони ин чаҳон надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди ҷалодро маслуб намекарданд.
9. Аммо, чунон ки навишта шудааст: "Он чиро, ки чашме надидааст, гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст, Худо барои дӯстдорони Худ муҳайё кардааст".

10. Вале ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор сохтааст; зеро ки Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқҳои Худоро пай мебарад.
11. Зеро кист аз одамон, ки ботини инсонро бидонад, ба чуз рӯҳи инсон, ки дар ўст? Ҳамчунин он чиро, ки дар Худо ҳаст, ҳеч кас намедонад, ба чуз Рӯҳи Худо.
12. Лекин мо на рӯҳи ин ҷаҳонро, балки Рӯҳеро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, бидонем,
13. Ва инро на бо суҳаноне ки ҳикмати инсон таълим додааст бидонем, балки бо суҳаноне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва рӯҳиётро бар тибқи рӯҳ таъбир мекунем.
14. Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ў ҷаҳолат аст; ва онро дарк карда наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад.
15. Лекин одами рӯҳонӣ дар бораи ҳама чиз ҳукм мекунад, вале касе наметавонад дар бораи ў дуруст ҳукм кунад.
16. Зеро кист, ки фикри Худовандро дониста бошад, то ки Ўро таълим диҳад? Лекин мо фикри Масеҳро дорем.

БОБИ СЕЮМ

5. Ҷудоӣҳо дар бораи ҳолати ҷисмонӣ шаҳодат медиҳанд.

1. Ва ман, эй бародарон, натавонистам бо шумо, ҳамчун касони рӯҳонӣ, суҳан ронам, балки ҳачун касони ҷисмонӣ, ё кӯдакон дар Масеҳ.
2. Ва шуморо шир хӯрондам, на ғизои саҳт, зеро ки шумо ҳанӯз омодагӣ барои он надоштед ва ҳоло низ надоред,
3. Чунки шумо ҳанӯз ҷисмонӣ ҳастед. Зеро, модоме ки дар миёни шумо ҳасад, баҳсу мунозира ва ихтилоф ҳаст, оё шумо ҷисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ рафтор намекунед?
4. Зеро, вақте ки яке: “Ман аз они Павлус ҳастам” ва дигаре: “Ман аз они Апўллўс” мегӯяд, оё шумо ҷисмонӣ нестед?

6. Муаллимони масеҳӣ хизматгорони Худо ҳастанд, на хизматгорони инсонӣ.

5. Пас, Павлус кист? Ва Апўллўс кист? Онҳо фақат ходимоне ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед, ва ҳар яке ба андозае ки Худованд ба вай ато кардааст.
6. Ман кишт кардам, Апўллўс об дод, лекин Худо сабзонид;

7. Бинобар ин на кишткунанда аҳамият дорад, на обдиҳанда, балки Худои сабзонанда.
8. Кишткунанда ва обдиҳанда баробаранд, лекин ҳар яке музди худро мувофиқи меҳнати худ хоҳад гирифт.
9. Зеро ки мо хизматгори Худо ҳастем; шумо киштзори Худо, иморати Худо ҳастед.
10. Аз рӯи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман, чун меъмори доно, таҳкурсии ниҳодам, ва дигаре бар он иморат месозад; лекин ҳар кас бохабар бошад чӣ гуна месозад.
11. Зеро ҳеч кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, чуз он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст.
12. Ва агар касе бар ин таҳкурсии иморате аз тилло, нуқра, чавохирот, ё чӯб, хасбеда, пахол бино кунад,
13. Амали ҳар кас зоҳир хоҳад шуд; зеро ки он рӯз нишон хоҳад дод, чунки дар оташ ошкор хоҳад шуд, ва оташ амали ҳар касро озмоиш хоҳад кард, ки он чӣ гуна аст.
14. Агар амали касе ки бар он сохтааст, пойдор бимонад, вай музд хоҳад гирифт.
15. Ва агар амали касе бисӯзад, вай зиён хоҳад дид; валекин худааш наҷот хоҳад ёфт, аммо тавре ки гӯё аз даруни оташ гузашта бошад.

7. Онҳое ки ба Исо имон доранд, маъбади Худоро ташиқ мекунад.

16. Оё шумо намедонед, ки маъбади Худо ҳастед, ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст?.
17. Агар касе маъбади Худоро вайрон кунад, Худо ўро хонавайрон хоҳад кард, зеро ки хонаи Худо муқаддас аст, ва он шумо ҳатед.
18. Зинҳор касе худро фирефта накунад: агар касе аз шумо худро дар ин ҷаҳон ҳақим медониста бошад, бигзор ҷоҳил шавад, то ки ҳақим гардад.
19. Зеро ки ҳақмати ин ҷаҳон пеши Худо ҷаҳолат аст, чунон ки навишта шудааст: “Ҳақимонро ба макри худашон гирифтор мекунам”.
20. Ва боз: “Худованд афкори ҳақимонро медонад, ки ботил аст”.
21. Хуллас, ҳеч кас ба одамон фаҳр накунад, зеро ки ҳамааш аз он шумост:
22. Хоҳ Павлус, хоҳ Апўллўс, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ мамот, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда ҳамааш аз он шумост;

23. Ва шумо аз они Масеҳ ҳастед, ва Масеҳ аз они Худо.

БОБИ ЧОРУМ

8. Хизматгузори Худо фақат ба ҳузури Худо ҷавобгаранд.

1. Пас, ҳар кас бояд моро ходимони Масеҳ ва муваккалони асрори Худо ҳисобкунад;
2. Аз муваккалон талаб карда мешавад, ки ҳар яке амин барояд.
3. Барои ман хеле кам аҳамият дорад, ки шумо, ё одамони дигар, дар ҳаққи ман чӣ гуна ҳукм мекунед; худи ман ҳам ҳукме дар ҳаққи худ намекунам.
4. Зеро ки ман дар худ айбе намебинам, лекин бо ин худро сафед намекунам; ҳукмкунандаи ман Худованд аст.
5. Бинобар ин ба ҳеҷ вачҳ пеш аз вақт, яъне то даме ки Худованд биёяд, ҳукм накунад, ки маҳз Ў чизҳои дар ториқӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилҳоро ошкор хоҳад кард, ва он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин хоҳад ёфт.

9. Ба муқобили ҷавобландии қўринтиён.

6. Ва инро, эй бародарон, ман ба хотири шумо ба худам ва ба Апўллўс нисбат додам, то шумо аз мо ёд гиред, ки касе бештар аз он чи навишта шудааст, оқилтарошӣ накунад, ва ҳеҷ яке аз шумо дар пеши дигаре бо худ наболад.
7. Зеро кист, ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта бошӣ? Ва агар гирифта бошӣ, чаро фахр мекунӣ, ки гўё нагирифта бошӣ?
8. Шумо аллакай сер шудаед, аллакай сарватдор шудаед ва бе мо салтанат меронед. Кошки салтанат мерондед, то ки мо низ бо шумо слтанат ронем!

Намунаи фурутанӣ ва сабурии ҳавворӣ.

9. Зеро гумон мекунам, ки Худо мо, ҳаввориёро монанди касони охири саф, ки ба марг маҳкум шудаанд, намоён кардааст, чунки мо барои ҷаҳон, ҳам барои фариштагон ва ҳам барои одамон, ба тамошогоҳе мубаддал шудаем.

10. Мо ба хоџири Масеҳ чоҳил ҳатем, лекин шумо дар Масеҳ ҳаким ҳатед; мо нотавонем, лекин шумо тавоно; шумо соҳиби чалолат, лекин мо дар залолат.
11. То ҳамин соат гурусна ва ташна, бараҳна ва шаллоқхӯр ва сарсону саргардон ҳастем,
12. Ва заҳмат кашида, бо дастҳои худ кор мекунем. Моро дашном медиҳанд, мо баракат медиҳем; ба мо зулм мекунанд, мо тоқат меоварем;
13. Ба мо бӯхтон мезананд, мо зорию илтиҷо мекунем; мо мисли хасрӯбаи чаҳон ва ахлоџи ҳама то ҳамин вақт мебошем.

10. Павлус падари калисои Қўринтўс аст.

14. Ин суҳанонро на аз барои он навиштаам, ки шуморо хичил кунам, балки шуморо чун фарзандони маҳбуџи худ насиҳат медиҳам.
15. Зеро, агарчи шумо ҳазорон носеҳон дар Масеҳ доред, лекин падарони бисьёр надоред: ман шуморо дар Исои Масеҳ ба воситаи Инчил ба дуньё овардаам.
16. Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам: ба ман тақлид намоед, чунони ки ман ба Масеҳ тақлид менамоем.
17. Барои ҳамин ҳам ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки ў фарзанди маҳбуџ ва мўътабарӣ ман дар Худованд аст; ва ў роҳҳои маро дар Исои Масеҳ ба ёди шумо хоҳад овард, чунон ки ман дар ҳама ҷо дар ҳар калисо таълим медиҳам.

Нуфузи ҳавворӣ дар рӯҳи муҳаббат ва мулоимат.

18. Баъзе касон мағрур шудаанд, ба гумони он ки ман назди шумо намеоям;
19. Аммо ба қарибӣ, агар Худованд бихоҳад, назди шумо хоҳам омад, ва на суҳани мағруронро, балки қуввати онҳоро хоҳам донист,
20. Зеро ки Малакути Худо на дар суҳан, балки дар қувват аст.
21. Чиро афзал медонед? Оё бо таёқ назди шумо биёям, ё ки бо муҳаббат ва рӯҳи мулоимат?

БОБИ ПАНЧУМ

Павлусси ҳавворӣ дастур медиҳад, ки касони аз ҷиҳати маънавӣ фосидшударо аз калисо хориҷ кунанд.

1. Овозае ба гўшам расид, ки дар байни шумо зино пайдо шудааст, он ҳам чунон зино, ки ҳатто дар байни бутпарастон шунида нашудааст, яъне шахсе зани падари худро гирифтааст.
2. Ва шумо мағрур шудаед, ба ҷои он ки мотам гиред, то он касе ки чунин коре кардааст, аз миёни шумо бадар шавад.
3. Зеро ки ман, агарчи ҷисман ғоибам, лекин рўҳан ҳозирам, аллакай, гўё ки назди шумо бошам, дар ҳаққи шахсе ки чунин коре кардааст, ҳукм намудам:
4. Ба исми Худованди мо Исои Масеҳ, вақте ки шумо бо якҷоягии рўҳи ман ва бо қуввати Худованди мо Исои Масеҳ ҷамъ шавед,
5. Он шахс барои ҳалокати ҷисмаш ба шайтон супурда шавад, то ки рўҳаш дар рўзи Худованди мо Исои Масеҳ наҷот ёбад.
6. Фаҳри шумо хуб нест. Оё намедонед, ки андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад?
7. Пас, хамиртурши кўҳнаро тоза кунед, то ки шумо хаамири нав бошед, чунки шумо бе хамиртуруш ҳастед, зеро ки Фисҳи мо, Масеҳ, барои мо забҳ шудааст.
8. Бинобар ин идро на бо хамиртуруши кўҳна, на бо хамиртуруши шарорат ва макр, балки бо фатири покӣ ва ростӣ ба ҷо хоҳем овард.
9. Ба шумо дар нома навиштаам, ки бо зинокорон алоқа накунед;
10. Лекин на умуман бо зинокорони ин ҷаҳон, ё бо ҳаромриссон, ё бо ғораткорон, ё бо бутпарастон, зеро дар ин сурат шуморо лозим меомад, ки аз ҷаҳон берун шавед;
11. Балки ба шумо навиштаам, ки бо касе алоқа накунед, ки худро бародар номида, зинокор, ё ҳаромрисс, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё ғоратгар шуда мондан мегирад; бо чунин одам якҷоя хўрок ҳам нахўред.
12. Зеро ки ҷаро ман ба онҳое ки дар берунанд, доварӣ кунам? Оё шумо ба онҳо ки дар дохиланд, доварӣ намекунед?
13. Ба онҳое ки дар берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас шумо фосикро аз миёни худ бадар кунед.

БОБИ ШАШУМ

Муроғиаи худро назди гуноҳкорон бурдан ба имондорон манъ карда шудааст.

1. Касе аз шумо, вақте ки ба дигаре даъво дорад, оё ҷуръат мекунад, ки муроғиаи худро назди гуноҳкорон барад, на назди муқаддасон?

2. Магар намедонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? Ва агар шумо ҷаҳонро доварӣ мекарда бошед, навод ки сазовори он нестед, ки корҳои хурдтарро доварӣ кунед?
3. Магар намедонед, ки мо ғариштагонро доварӣ хоҳем кард? Пас чӣ қадар зиёдтар корҳои маишатро!
4. Лекин шумо, вақте ки мувофиқи маишӣ доред, онҳоеро, ки дар калосо ҳеҷ эътиборе надоранд, ба доварӣ мешинонед.
5. Барои хичил шуданатон меғӯям: навод ки дар байни шумо як нафар ҳам бохираде нест, ки дар миёни бародарони худ доварӣ карда тавонад?
6. Аммо бародар бо бародар мувофиқа мекунад, он ҳам дар пеши беимонон.
7. Худи ҳамин ҳам барои шумо зиллатовар аст, ки байни худ мувофиқа доред. Чаро барои худ мазлумиятро афзал намедонед? Чаро ба маҳрумият тоб оварданро афзал намедонед?
8. Лекин худатон мазлум ва маҳрум мекунед, он ҳам бародарони худро.

Имондорон бояд худро аз гуноҳ нигоҳ дорад.

9. Оё намедонед, ки золимон вориси Малакути Худо намешаванд? Фирефта нашавед: на зинокорон, на бутпарастон, на фосикон, на бачабозон, на ливотагарон,
10. На дуздон, на ҳаромризқон, на бадмастон, на бадзабонон, на ғоратгарон вориси Малакути Худо намешаванд.
11. Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо пок шудед, аммо қудсият пайдо кардед, аммо сафед шудед ба исми Худованди мо Исои Масеҳ ва ба Рӯҳи Худои мо.
12. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин набояд ки чизе маро бандаи худ гардонад.
13. Хӯрок барои шикам аст, ва шикам барои хӯрок; аммо Худо инро ва онро нест мекунад; лекин ҷисм на барои зино, балки барои Худованд аст, ва Худованд барои ҷисм аст.
14. Чунон ки Худо Худовандро бо қуввати Худ эҳё кард, моро низ эҳё хоҳад кард.
15. Магар намедонед, ки ҷисмҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас оё узвҳои Масеҳро мегирам, то ки онҳоро узвҳои ғоҳиша гардонам? Ҳошо калло!

16. Оё намедонед, ки ҳар кӣ бо фоҳиша чимоъ кунад, бо вай як тан мешавад? Зеро ки гуфта шудааст: “Ҳар ду як ҷисм хоҳанд буд”.
17. Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайванд шавад, бо Ў як рӯҳ аст.
18. Аз зино бигрезед. Ҳар гуноҳе ки одамизод мекунад, аз ҷисм берун аст, лекин зинокор бар зидди ҷисми худааш гуноҳ мекунад.
19. Оё намедонед, ки ҷисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудс аст, ки Он дар шумо сокин аст, ва Онро шумо аз Худо ёфтаед, ва шумо аз они худатон нестед?
20. Зеро ки шумо ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар ҷисмҳои худ ва дар ҷонҳои худ Худоро ҳамду сано кунед, ки онҳо ба Худо тааллуқ доранд.

БОБИ ҲАФТУМ

Никоҳ ва муҷараддӣ.

1. Дар бораи он чи ба ман навишта будед, барои одам хуб аст, ки ба зан даст нарасонад.
2. Аммо, барои пешгирӣ кардани зино, бигзор ҳар мард завҷаи худро дошта бошад, ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад.
3. Бигзор шавҳар вазифаи заношӯиро нисбат ба зани худ ба ҷо оварад; ҳамчунин завҷа ба шавҳари худ.
4. Завҷа бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз они шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар ҷисми худ ихтиёрдор нест, балки аз они завҷа аст.
5. Аз якдигар канорагирӣ накунад, магар ба муддате, бо ризогии ҳар ду, то ки ба рӯзаву дуо машғул кунед ва аз нав якҷоя шавед, то ки шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ карда натавонистанатон, ба васваса наандозад.
6. Лекин инро ман ба тариқи маслиҳат мегӯям, на ба тариқи фармоиш.
7. Зеро мехоҳам, ки ҳамаи одамон мисли ман бошанд; аммо ҳар кас лаёқати ба худ хосе аз Худо дорад, яке ин тавр, дигаре ба таври дигар.
8. Лекин ба муҷаррадон ва бевазанон мегӯям: барои онҳо хуб аст, ки мисли ман бимонанд;
9. Аммо агар худдорӣ карда натавонанд, бигзор никоҳ кунанд; зеро ки никоҳ кардан аз сӯхтани оташи шаҳват беҳтар аст.

Талоқ.

10. Ба онҳое ки никоҳ карданд, на ман фармоиш медиҳам, балки Худованд: завҷа аз шавҳараш набарояд,
11. Ва агар барояд, бояд мучаррад бимонад, ё ки бо шавҳараш ошғӣ шавад, ва шавҳар завҷаашро талоқ надихад.
12. Ба дигарон ман мегӯям, на Худованд: агар бародаре завҷаи беимон дошта бошад, ва он завҷа розӣ бошад бо ӯ зиндагӣ кунад, ӯ набояд аз вай ҷудо шавад.
13. Ва завҷае ки шавҳари беимон дошта бошад, ва он шавҳар розӣ бошад, бо вай зиндагӣ кунад, вай набояд аз ӯ ҷудо шавад;
14. Зеро ки шавҳари беимон ба воситаи завҷаи имондораш қудсият пайдо мекунад, ва завҷаи беимон ба воситаи шавҳари имондораш қудсият пайдо мекунад; вагарна фарзандони шумо нопок мебуданд, ва ҳол он ки дар асл онҳо муқаддас ҳастанд.
15. Аммо агар беимон ҷудо шудан хоҳад, бигзор ҷудо шавад; дар ҷунин вазъият бародар ё хоҳар дигар вобаста нест; Худованд моро ба осоиштагӣ даъват намудааст.
16. Зеро аз кучо ту донӣ, эй завҷа, ки шавҳаратро начот хоҳӣ дод? Ё аз кучо ту донӣ, эй шавҳар, ки забчаатро начот хоҳӣ дод?

Имондорон бояд бар ҳасби иродаи Худо рафтор кунанд ва дар ҳамон ҳолате ки даъват шудаанд, бимонанд.

17. Бигзор ҳар кас дар он ҳолате ки Худо ӯро насиб кардааст, ва ҳар кас дар он вазъе ки Худованд ӯро даъват намудааст, бимонад. Дар ҳамаи калисоҳо ман ҳамин тавр дастур медиҳам.
18. Агар шахси махтуне даъват шуда бошад, орзуи номахтунӣ накунад; ва агар номахтуне даъват шуда бошад, хатна накунад.
19. Хатна ҳеҷ аст, номахтунӣ ҳам ҳеҷ аст, балки аз ҳама муҳимтар риояи аҳкоми Худост.
20. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, дар ҳамон бимонад.
21. Агар дар ҳолати ғуломӣ даъват шуда бошӣ, нороҳат нашав; балки агар озод шуда тавонӣ ҳам, аз фурсат истифода бар.
22. Зеро ғулуме ки дар Худованд даъват шудааст, озоди Худованд аст; инҷунин шахси озодде ки даъват шудааст, ғуломи Масеҳ аст.
23. Шумо ба нархи гарон харида шудаед: ғуломи одамон нагардед.
24. Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо бимонад.

Машваратҳо ба имондорон дар бораи бакорат ва занашӯӣ.

25. Дар хусуси бокираҳо аз Худованд фармоише надорам, лекин, ҳамчун шахсе ки аз Худованд марҳамат ёфтааст, ки амин бошад, маслиҳати худро баён мекунам.
26. Пас, ба сабаби тангии вазъияти ҳозира, ман онро беҳтар медонам, ки барои одам хуб аст, агар ҳамон тавр, ки ҳаст, бимонад.
27. Оё зандор ҳастӣ? толиби талоқ набош. Оё безан ҳастӣ? толиби зан набош.
28. Аммо агар зандор ҳам шавӣ, гуноҳе намекунӣ; ва агар бокирае ба шавҳар расад, гуноҳе намекунад. Лекин чунин касон дар ҷисм азобҳо хоҳанд дошт; ва ман ба шумо раҳмхӯрӣ мекунам.
29. Ба шумо, эй бародарон, инро мегӯям: вақт танг аст, ба тавре ки зандорон бояд мисли безанон бошанд;
30. Ва гирёнон мисли он ки гирён набошанд; ва шоддилон мисли он ки шоддил набошанд; ва харидорон мисли он ки хариде накарда бошанд;
31. Ва онҳое ки аз ин ҷаҳон фоида мебаранд, мисли он ки фоидабар набошанд; зеро ки сурати ин ҷаҳон гузарон аст.
32. Ман хоҳиш дорам, ки шумо беғам бошед. Марди безан дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад;
33. Аммо Марди зандор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба завҷааш писанд афтад. Дар миёни зани шавҳардор ва бокира ҳам фарқе ҳаст.
34. Зани бешавҳар дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад, то ки ҳам дар ҷисм ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад; аммо зани шавҳардор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба шавҳари худ писанд афтад.
35. Инро ман ба фоида шумо мегӯям, на аз барои он ки банду боре бар шумо андозам, балки барои он ки шумо боодобона ва пай дарҳам дар ибодати Худованд бошед, бе он ки чизе ба ин монегу шавад.
36. Лекин агар касе рафтораширо ба бокираи худ номуносиб донад, ки вай ба синни балоғат расида, бе шавҳар мемонад, бигзор ӯ он чи мехоҳад, бикунанд, гуноҳе намекунад; бигзор онҳо ба шавҳар бирасанд.

37. Аммо касе ки дар дили худ бағоят матин аст ва эҳтиёче надорад, балки иродаи қавӣ дошта, дар дили худ азм кардааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, ў кори хуб мекунад.
38. Бинобар ин, касе ки бокираи худро ба шавҳар медиҳад, кори хуб мекунад, ва касе ки ба шавҳар намедиҳад, кори хубтар мекунад.
39. Зан, мувофиқи шариат, то даме ки шавҳараш зинда аст, ба ў тааллуқ дорад; пас аз вафоти шавҳараш вай озод шуда, ба ҳар касе ки хоҳад, никоҳ кунад, фақат дар Худованд бошад.
40. Лекин, ба фикри ман, вай хушбахттар аст, агар бева бимонад; ва ба гумонам, ман низ Рӯҳи Худоро дорам.

БОБИ ҲАШТУМ

Дар бораи истеъмоли қурбониҳои бутҳо.

1. Дар бораи қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш мағрур мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад.
2. Агар касе гумон кунад, ки ягон чизро медонад, ў ханӯз ҳеҷ чизро ончунон ки доништанаш лозим аст, намедонад;
3. Аммо касе ки ба Худо муҳаббат дорад, вай ба воситаи Худо шинохта шудааст.
4. Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон вучуд надорад, ва ҷуз Худои Ягона худои дигаре нест.
5. Зеро, ҳар чанд ба ном худоён чи дар осмон, чи дар замин ҳастанд, чунки худоён бисъёр ва худовандони бисъёр ҳастанд,
6. Лекин мо як Худо дорем, яъне Худои Падар, ки ҳама чиз аз Ўст, ва мо барои Ў ҳастем, ва як Худованд дорем, яъне Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ўст, ва мо ба воситаи Ў ҳастем.
7. Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе касон то алҳол, аз рӯи одати деринаи будпарастӣ, ин хӯрокро чун қурбонии бут меҳӯранд, ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, начис мешавад.
8. Хӯрок моро ба Худо наздик намекунад: зеро ки на аз хӯрдан манфиате мебинем, на аз нахӯрдан зиёне.
9. Аммо боҳабар бошад, ки ин озодии шумо сабаби васвасаи нотавонон нашавад.
10. Зеро, агар касе туро, ки соҳиби дониш ҳастӣ, бубинад, ки дар сари суфраи бутхона нишастай, оё вичдони ў, ки нотавон аст, ўро низ ба хӯрдани қурбониҳои бутҳо моил намекунад?

11. Ва аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои ӯ мурд, нобуд мешавад.
12. Ва ба ин тариқа бар зидди бародарон гуноҳ карда ва ба виҷдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо бар зидди Масеҳ гуноҳ мекунед.
13. Бинобар ин, агар хўрок бародари маро ба васваса меандохта бошад, ҳаргиз гўшт намехўрам, то ки бародари худро ба васваса наандозам.

БОБИ НЎҲУМ

Намунаи Павлус дар тарккунӣ.

1. Оё ман ҳавворӣ нестам? Оё ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масеҳро надидаам? Оё шумо амали ман дар Худованд нестед?
2. Агар барои дигарон ман ҳавворӣ набошам, барои шумо ҳастам, зеро ки мўҳри ҳавворияти ман дар Худованд шумо ҳастед.
3. Ҳизфи ман ба муқобили онҳое ки маро маззамат мекунанд, ҳамин аст.
4. Оё мо ҳаққи хўрдан ва нўшидан надорем?
5. Оё ҳақ надорем, ки мисли ҳаввориёни дигар ва бародарони Худованд ва Кифо завҷаи имондорро ҳамроҳи худ бибарем?
6. Оё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем, ки кор накунем?

Онҳое ки Инҷилро мавъиза менамоянд, бояд аз башорат додани Инҷил зиндагӣ кунанд.

7. Кист, ки ягон вақт хизмати сарбозиро бо нафақаи худаш ба ҷо оварда бошад? Кист, ки ток шинонда, аз ангураш намехўрда бошад? Кист, ки рамаро чаронда, аз шири рама намехўрда бошад?
8. Оё инро ман фақат ба таври инсонӣ мегўям? Оё шариат низ инро намегўяд?
9. Зеро ки дар Тавротии Мусо навишта шудааст: “Вақте ки барзагов хирман мекўбад, даҳонашро набанд”. Оё Худо дар бораи барзагов ғамхорӣ мекунад?
10. Ё ки, албатта, барои мо гуфта шудааст? Оре, ин барои мо навишта шудааст; зеро ки шудгоркунанда бояд бо умед шудгор кунад, ва хирманкўб бо умеди гирифтани саҳми худ хирман кўбад.

11. Модоме ки мо дар миёни шумо чизҳои рӯҳониро коштаем, оё ин як кори бузург аст, ки агар назди шумо чизҳои ҷисмониро дарав кунем?
12. Агар дигарон назди шумо ҳақ дошта бошанд, оё ҳаққи мо зиёдтар нест? Лекин мо аз ин ҳақ истофида набурдем, балки ҳар чизро тоқат мекунем, то ки ба башорати Масеҳ ҳеч мамониате нарасонем.
13. Магар намедонед, ки онҳое ки дар маъбад хизмат мекунанд, аз маъбад меҳӯранд? Ва ходимони қурбонгоҳ аз қурбонгоҳ ҳиссае мегирад?
14. Ҳамчунин Худованд фармудааст, ки воизони Инчил аз башорат додани Инчил зиндагӣ кунанд.
15. Лекин ман аз инҳо ҳеч якеро истифода накардаам. Ва инро на аз барои он навиштаам, ки барои ман ҳамин тавр бошад; зеро барои ман мурдан беҳтар аст аз он ки касе ин фаҳри маро нест кунад.
16. Зеро, агар башорат диҳам, ин барои ман сабаби фахр нест, чунки ин барои ман як кори воҷибист: вой бар ҳоли ман, агар башорат надихам!
17. Зеро, агар инро ба таври ихтиёри ба ҷо оварам, мукофот мегирам; лекин агар ба таври ғайриихтиёрӣ бошад, ин як вазифаи маъмуриест, ки ба зиммаи ман гузошта шудааст.
18. Пас мукофоти ман чист? Он аст, ки Инчилро мавъиза намуда, дар бораи Масеҳ бемузд башорат медиҳам ва аз ҳаққи башоратдиҳандагии худ истифода намебарам.

Намунаи хизматгузори ҳақиқӣ.

19. Зеро, бо вучуди он ки аз ҳама озод будам, худро ғуломи ҳама гардондам, то ки шумораи бештари одамонро ба Масеҳ ҷалб намоям;
20. Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то ки яҳудиёро ҷалб намоям; барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то ки аҳли шариатро ҷалб намоям;
21. Барои бешариатон чун бешариат шудам, гарчанде ки ман пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам, то ки бешариатонро ҷалб намоям;
22. Барои нотавонон чун нотавонон шудам, то ки нотавононро ҷалб намоям. Барои ҳама кас ман ҳама чиз шудам, то ки бо ҳар роҳ баъзе касонро начот диҳам.

23. Инро ман барои Инчил мекунам, то ки шарики баракоти он бошам.
24. Оё намедонед, ки давандагони майдони мусобика ҳама медаванд, аммо фақат як нафар мукофт мегирад? Ҳамин тавр бидавед, то ки соҳиби он гардед.
25. Ҳамаи риёзаткашон аз ҳар чиз худдорӣ мекунанд: онҳо барои гирифтани тоҷи фонӣ, лекин мо барои гирифтани тоҷи ғайрифонӣ.
26. Бинобар ин ман медавам на он тавре ки бар абас бошад, ва мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад;
27. Балки ҷисми худро азоб медиҳам ва ғулом мегардонам, то ки ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам.

БОБИ ДАҲУМ

Исроил дар биёбон огоҳие барои имондорон аст.

1. Ман намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр убур карданд;
2. Ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд;
3. Ва ҳама айни як ғизои рӯҳониро мехӯрданд;
4. Ва ҳама айни як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд, зеро аз сахраи рӯҳоние менӯшиданд, ки аз ақибашон меомад; ва он сахра Масех буд.
5. Лекин бар аксари онҳо хусни тавачҷӯҳи Худо набуд; зеро ки онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд.
6. Ва инҳо барои мо тимсоле буданд, то ки мо бадиро орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд.
7. Ҳамчунин, монанди баъзеи онҳо, бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: “Қавм ба хӯрдану нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд”.
8. Зинокорӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо зинокорӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон nobуд шуданд.
9. Масехро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз неши морҳо ба ҳалокат расиданд.
10. Шиква накунед, чунон ки баъзеи онҳо шиква карданд ва аз дасти қиркунанда nobуд шуданд.
11. Ҳамаи ин ба онҳо чун тимсоле рӯй дод, ва барои тарбияти мо навишта шуд, ки охирзамон насиби мо гардидааст.
12. Бинобар ин ҳар ки гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад.

13. Озмоише ки ба сари шумо омадааст, чуз озмоиши оддии инсонӣ чизи догаре нест; ва Худо амин аст, ва Ў намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед.
14. Хуллас, эй маҳбубонам, аз бутпарастӣ бигрезед.
15. Ба мулоҳизакорон сухан мегӯям: дар бораи он чи мегӯям, худатон мулоҳиза кунед;

Иштирок дар суфраи Худованд тарки суфраи девҳоро талаб мекунад.

16. Оё косаи баракат, ки онро баракат медиҳем, шарик шудан ба Хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки пора мекунем, шарик шудан ба Бадани Масеҳ нест?
17. Чунон ки нон яктост, мо низ ки бисъёрем, як тан ҳастем, зеро ки ҳамамон аз як нон ҳиссае мегирем.
18. Ба Исроил ба ҳасби қисм нигоҳ кунед: оё онҳое ки қурбониҳоро меҳӯранд, шарик қурбонгоҳ нестанд?
19. Пас ман чӣ бигӯям? Оё ин ки дар қурбонии бут ё худи бут чизе ҳаст?
20. Не, балки он чи онҳо қурбонӣ мекунанд, ба девҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо; лекин ман намехоҳам, ки шумо бо девҳо шарик бошед.
21. Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро бинӯшед, ҳам косаи девҳоро; наметавонед ҳам дар суфраи Худованд иштирок кунед, ҳам дар суфраи девҳо.
22. Наход ки мо Худовандро ба хашм меоварем? Магар мо аз Ў пурзӯртарем?

Дигаронро бо хӯрок ба васваса андохтан лозим нест.

23. Ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз ғоиданок аст; ҳама чиз барои ман ҷоиз аст, лекин на ҳар чиз обод мекунад.
24. Ҳеч кас нафъи худро толиб набошад, балки нафъи дигаронро.
25. Ҳар он чи дар бозор фурӯхта мешавад, бихӯред ва ба хотири вичдон ҳеч тафтиш накунад;
26. Зеро ки замин ва ҳар он чи дар он аст, аз они Худованд аст.

27. Агар касе аз беимонон шуморо даъват намояд, ва шумо мехоҳед бираваед, аз ҳар чизе ки пешатон монданд, бихӯред ва ба хотири вичдон ҳеч тафтиш накунад.
28. Лекин агар касе ба шумо гӯяд, ки "ин қурбонии бут аст", ба хотири касе ки хабар дод, ва ба хотири вичдон нахӯред; зеро ки замин ва ҳар чи дар он аст, аз они Худованд аст.
29. Аммо на вичдони худро, балки вичдони он каси догарро дар назар дорам; зеро чаро вичдони каси дигар бар озодии ман доварӣ кунад?
30. Агар ман бо шукргузорӣ мехӯрда бошам, чаро маро барои он чизе ки барояш шукргузорӣ мекунам, маззамат намоянд?
31. Хуллас, хоҳ мехӯред, хоҳ менӯшед, ё кори дигаре мекунад, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред.
32. На яхудиёро ба васваса андозед, на юнониёро, на калисои Худоро,
33. Чунки ман низ дар ҳар бобат дили ҳамаро меёбам, ва толиби нафъи худ не, балки нафъи касони бисёр ҳастам, то ки онҳо наҷот ёбанд.

БОБИ ЁЗДАҲУМ

Тартиби масеҳӣ дар ҷамъомадҳо.

1. Ба ман тақлиб кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.
2. Шуморо, эй бародарон, барои он таҳсин менамоям, ки дар ҳар хусус маро дар хотир доред ва ривоятҳоро, ончунон ки ба шумо супурдаам, нигоҳ доштаед.
3. Ҳамчунин мехоҳам бидонед, ки сардори ҳар мард Масеҳ аст, сардори зан шавҳари ӯст, ва сардори Масеҳ Худост.
4. Ҳар марде ки сари пӯшида дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад;
5. Ва ҳар зане ки сари луч дуо гӯяд ё нубувват кунад, сари худро расво мекунад, зеро ин мисли он аст, ки мӯйсараш тарошида шуда бошад;
6. Зеро, агар зан нахоҳад, ки сари худро пӯшонад, бигзор мӯяшро қайчӣ кунад; ва агар зан аз қайчӣ кардан ё тарошидани мӯяш шарм дошта бошад, бигзор сари худро пӯшонад.
7. Хуллас, мард набояд сари худро пӯшонад, чунки ӯ сурат ва ҷалоли Худост; аммо зан ҷалоли мард аст.
8. Зеро ки на мард аз зан аст, балки зан аз мард;

9. Ва на мард барои зан офарида шудааст, балки зан барои мард.
10. Бинобар ин зан бояд бар сараш нишонаи ихтиёрро ба хотири фариштагон дошта бошад.
11. Лекин дар Худованд на мард бе зан аст, на зан бе мард аст:
12. Зеро, чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан аст; ва ҳамаи ин аз Худост.
13. Худатон мулоҳиза кунед, ки оё аз рӯи одоб аст, ки зан сари ноҷӯшида пеши Худо дуо гӯяд?
14. Оё худи табиат шуморо таълим намедиҳад, ки агар мард мӯяшро дароз кунад, ин барои ӯ нанг аст,
15. Аммо агар зан мӯяшро дароз кунад, ин барои вай шаъну шараф аст, чунки мӯй ба вай ба ҷои ҳичоб дода шудааст?
16. Ва агар касе мунозира карданӣ бошад, мо ва калисоҳои Худо чунин одат надорем.

Дар бораи бояду шояд ид кардани томи шои Худованд.

17. Лекин, ин дастурро дода, шуморо барои он таҳсин намекунам, ки на аз барои некӣ, балки аз барои бадӣ чамъ мешавед.
18. Зеро, аввалан, шунидам, ки дар миёни шумо, вақте ки дар калисо чамъ мешавед, ихтилофот рӯй медиҳад, ки ба ин ман як қадар бовар мекунам.
19. Зеро ки дар миёни шумо гуногунии ақидаҳо низ бояд бошад, то ки корозмудагон дар миёни шумо зоҳир гарданд.
20. Сонӣ, дар як ҷо чамъ шуданатон барои хӯрдани таоми шои Худованд нест;
21. Зеро ҳар кас аз дигарон пештар хӯроки худро гирифта меҳӯрад, ва яке гурусна мемонад, ва дигаре маст мешавад.
22. Магар шумо хона надоред, ки дар он бихӯред ва бинӯшед? Ё ки ба калисои Худо безътиноӣ мекунед ва нодоронро хичолат медиҳед? Ба шумо чӣ гӯям? Оё барои ин шуморо таҳсин кунам? Таҳсин намекунам.
23. Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдам, ки Исои Худованд дар он шабе ки Ёро таслим карданд, нонро гирифт
24. Ва баракат дода, пора кард ва гуфт: “Бигиред, бихӯред, ин Бадани Ман аст, ки барои шумо пора мешавад; инро ба ёдгории Ман ба ҷо оваред”.

25. Ҳамчунин косаро пас аз таоми шом гирифта, гуфт: “Ин косаи аҳди чадид аст дар Хуни Ман; инро, ҳар боре ки менӯшед, ба ёдгории Ман ба чо оваред”.
26. Зеро ҳар боре ки ин нонро меҳӯред ва ин косаро менӯшед, мамоти Худовандро эълон мекунад, то даме ки Ў биёяд.
27. Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро бихӯрад ё косаи Худовандро бинӯшад, бар зидди Бадан ва Хуни Худованд айбдор хоҳад шуд.
28. Пас, одамизод бояд худро имтиҳон кунад, ва ба ин тариқа аз он нон бихӯрад ва аз он коса бинӯшад.
29. Зеро, кас агар дар бораи Бадани Худоанд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста бихӯрад ва бинӯшад, вай ба маҳкумияти худ маҳӯрад ва манӯшад.
30. Ба ҳамин сабаб бисъёре аз шумо очиз ва бемор ҳастанд, ва бисъёре мурдаанд.
31. Зеро, агар худамон худро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем.
32. Модоме ки ба доварӣ дучор шудаем, аз ҷониби Худованд ҷазо мебинем, то ки бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем.
33. Бинобар ин, эй бародарон, вақте ки барои таоми шом ҷамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед.
34. Ва агар касе гурусна бошад, дар хонааш бихӯрад, то ки ҷамъ шуданатон сабаби маҳкумияти шумо нагардад. Чизҳои дигарро пас аз омаданам дуруст хоҳам кард.

БОБИ ДУВОЗДАҲУМ

Дар бораи бахшоишҳои рӯҳонӣ.

1. Бахшоишҳои рӯҳонӣ дар шаклҳои гуногуни худ бояд фақат ба калосо хизмат кунад.
1. Дар хусуси бахшоишҳои рӯҳонӣ бошад, намехоҳам, ки шумо, эй бародарон, беҳабар монед.
2. Медонед, ки шумо, вақте ки бутпараст будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯё шуморо кашида мебурданд.
3. Бинобар ин шуморо огоҳ менамоям, ки ҳеҷ кас, ки бар тибқи Рӯҳи Худо сухан меронад, наметавонад лаънат бар Исо бигӯяд, ва ҳеҷ кас наметавонад Исоро Худованд бихонад, магар бар тибқи Рӯҳулқудс.
4. Бахшоишҳо гунгун аст, лекин Рӯҳ ҳамон як аст;

5. Ва хизматҳо гуногун аст, аммо Худованд ҳамон як аст;
6. Ва амалҳо гуногун аст, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад.
7. Лекин ба ҳар кас зуҳуроти Рӯҳ барои манфиати ҳамаҷониба бахшида мешвад:
8. Зеро ки ба яке ба воситаи Рӯҳ каломи ҳикмат бахшида мешавад, ба дигаре каломи дониш, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;
9. Ба яке имон, бар тибқи ҳамон Рӯҳ; ба дигаре бахшоиши шифо додан, бар тибқи ҳамон Рӯҳ;
10. Ба яке қудрати мӯъҷизанамо, ба дигаре нубувват; ба яке ташхиси арвоҳ, ба дигаре забонҳои гуногун ва ба сеюмӣ тафсири забонҳо.
11. Ҳамаи инро ҳамон як Рӯҳ ба амал меоварад, ки ба ҳар кас махсусан, мувофиқи хости Худ, тақсим мекуанд.

2. Ҳар як имондор узви бадани Масеҳ аст, ки дорои бахшоиши муайяни хизматгузори мебошад.

12. Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисъёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисъёранд, як баданро ташкил мекунанд, ончунон Масеҳ низ.
13. Зеро ки ҳамаи мо хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон бар тибқи як Рӯҳ дар як бадан таъмид ёфтаем, ва ҳама аз як Рӯҳ нӯшидаем.
14. Лекин бадан на аз як увз, балки аз узвҳои бисъёр иборат аст.
15. Агар по бигӯяд: “Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман даст нестам” навод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?
16. Ва агар гӯш бигӯяд: “Ман ба бадан тааллуқ надорам, чунки ман чашм нестам”, навод ки он ба ин сабаб ба бадан тааллуқ надорад?
17. Агар тамоми бадан чашм бошад, сомеа кучост? Агар ҳамааш сомеа бошад, шомма кучост?
18. Аммо Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ, ҷой додааст.
19. Ва агар ҳама як увз мебуданд, бадан кучост?
20. Ва инак узвҳо бисъёр аст, лекин бадан як аст.
21. Чашм наметавонад ба даст бигӯяд: “Ту ба ман даркор нестӣ”; ё ки сар низ ба пойҳо бигӯяд: “Шумо ба ман даркор нестед”.
22. Баръакс, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтар менамоянд, заруртаранд,

23. Ва дар бораи узвҳое ки начобаташон дар бадан ба назари мо камтар аст, бештар ғамхорӣ мекунем.
24. Ва узвҳои бадсурати мо хушнамултар пӯшонда мешаванд, вале узвҳои хушсурати мо ба ин эҳтиҷ надоранд. Лекин Худо баданро тавре ба соз овардааст, ки дар бораи узви номукамалтар ғамхорӣ бештар талқин намудааст,
25. То ки дар бадан носозӣ пайдо нашавад, балки узвҳо ба якдигар як хел ғамхорӣ кунанд.
26. Ва агар як узв дард кунад, бо он ҳамаи узвҳо дард мекунанд; ва агар як узв сазовори таҳсин гардад, бо он ҳамаи узвҳо хурсанд мешаванд.
27. Шумо бадани Масеҳ ҳастед, вале чудо-чудо узвҳои Ӯ мебошед.
28. Ва Худо баъзеро дар Калисо аввалан ҳавворӣ, сониян набӣ, солисан муаллим таъин кардааст; баъд қувватҳои мӯъҷизакор, ҳамчунин бахшоишҳои шифо додан, мадад расондан, идора кардан ва забонҳои гуногунро бахшидааст.
29. Оё ҳама ҳавворианд? Оё ҳама набианд? Оё ҳама муаллиманд? Оё ҳама мӯъҷизакоранд?
30. Оё ҳама бахшоиши шифодихӣ доранд? Оё ҳама ба забонҳо сухан меронанд? Оё ҳама тафсир мекунанд?
31. Иштиёқманди бахшоишҳои бузургтар бошед, ва ман ба шумо роҳи боз ҳам хубтарро нишон хоҳам дод.

БОБИ СЕЗДАҲУМ

3. Муҳаббат аҷоибтарин бахшоиши рӯҳонист.

1. Агар ба забонҳои одамон ва фариштагон сухан ронам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман миси чарангосзанандае ё санҷи садодихандае гардидаам.
2. Агар бахшоиши нубувват дошта бошам, ва тамоми асрорро донам, ва дорои ҳар гуна дониш ва тамоми имон бошам, ба тавре ки кӯҳхоро кӯчонида тавонам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман ҳеч ҳастам.
3. Ва агар тамоми дороии худро тақсим кунам ва қисми худро ба сӯхтан диҳам, лекин муҳаббат надошта бошам, ҳеч манфиате намебинам.
4. Муҳаббат пуртоқат ва бошафақат аст, муҳаббат ҳасад намебарад, муҳаббат бо худ намеболад, мағрур намешавад.

5. Бадкирдорӣ намекунад, нафъи худро толиб нест, ба хашм намеояд, ба дил кина намегирад,
6. Аз зулм шод намешвад, балки аз ростӣ хурсанд мешавад;
7. Ҳама чизро рӯпӯш мекунад, ба ҳама чиз боварӣ дорад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меоварад.
8. Муҳаббат ҳаргиз хотима намеёбад, гарчанде ки нубувватҳо хотима хоҳад ёфт, забонҳо хомӯш хоҳад шуд ва дониш ботил хоҳад гашт.
9. Зеро ки мо ба таври чузъӣ медонем ва ба таври чузъӣ нубувват мекунем;
10. Аммо вақте ки камол меояд, он чи чузъӣ буд, хотима меёбад.
11. Вақте ки кӯдак будам, кӯдаквор гап мезадам, кӯдаквор фикр мекардам, кӯдаквор муҳокима мерондам; аммо вақте ки мард шудам, кӯдакиро тарк кардам.
12. Зеро ки мо ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебонем, лекин он вақт рӯ ба рӯ хоҳем, дид; ҳоло ман ба таври чузъӣ медонам, лекин он вақт хоҳам донист ба монанди он ки худам низ дониста шудаам.
13. Аммо ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед, муҳаббат; вале муҳаббат калонтарини онҳост.

БОБИ ЧОРДАҲУМ

4.Бахшоишҳои нубувват ва забонҳо.

1. Дар паи муҳаббат бошед; иштиёқманди бахшоишҳои рӯхонӣ, аллалхусус нубувват бошед.
2. Зеро касе ки ба забоне сухан меронад, вай на ба одамон, балки ба Худо сухан меронад, чунки ҳеч кас намефаҳмад: вай бар тибқи рӯҳ асрорро ба забон меоварад;
3. Аммо касе ки нубувват мекунад, вай ба одамон барои обод кардан ва насиҳату тассаллӣ додан сухан меронад.
4. Касе ки ба забоне сухан меронад, вай худаширо обод мекунад; аммо касе ки нубувват мекунад, вай калисоро обод мекунад.
5. Мехоҳам, ки ҳамаатон ба забонҳо сухан ронед; лекин беҳтар аст, ки нубувват кунед, зеро касе ки нубувват мекунад, бузургтар аст аз касе ки ба забонҳо сухан меронад, магар ки вай дар айни ҳол маънидод ҳам кунад, то калисо обод шавад.
6. Ва акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан ронам, чӣ нафъе ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё нубуввате, ё таълиме ба шумо сухан ронам?

7. Аммо агар асбоби бечони садодиханда, най ё чанг, садоҳои аз ҳам чудо набарорад, кас чӣ тавр мефаҳмад, ки бо най ё чанг чӣ оҳанге менавозанд?
8. Ва агар карнай садои номуайяне барорад, кӣ ба ҳарбу зарб омода мешавад?
9. Ҳамчунин агар шумо суханони норавшане ба забон ронед, чӣ тавр мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво сухан хоҳед ронд.
10. Масалан, дар дунё чӣ қадар калимаҳои гуногун ҳаст, ва ҳеҷ яке аз онҳо бе маъно нест;
11. Аммо, агар ман маънои калимаҳоро надонам, ман барои гӯянда аҷнабӣ ҳастам, ва гӯянда барои ман аҷнабист.
12. Ҳамчунин шумо, ки иштиёқманди бахшоишҳои рӯҳонӣ ҳастед, саъю кӯшиш намоед, ки аз онҳо барои ободии калисо бой шавед.
13. Бинобар ин касе ки ба забоне сухан меронад, бигзор дар бораи тафсири он тақозо кунад.
14. Зеро, вақте ки ман ба забоне дуо мегӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, лекин ақлам бе самар мемонад.
15. Пас чӣ бояд кард? Бо рӯҳ дуо хоҳам гуфт, бо ақл низ дуо хоҳам гуфт; бо рӯҳ суруд хоҳам хонд, бо ақл низ суруд хоҳан хонд.
16. Зеро, агар ту бо рӯҳ баракат диҳӣ, беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузории ту чӣ тавр “омин” гӯяд? Зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ, намефаҳмад.
17. Ту нағз шукргузорӣ мекунӣ, лекин каси дигар обод намешавад.
18. Худоямро шукр мегӯям, ки ман бештар аз ҳамаи шумо бо забонҳо сухан меронам;
19. Лекин дар калисо гуфтани панҷ калимаро бо ақли худ, то ки дигаронро насихат кунам, афзал медонам аз он ки як олам калимаро ба забон бигӯям.
20. Эй бародарон! Дар ақл мисли кӯдакон набошед; нисбат ба шарорат чун навзодон рофтор кунед, лекин дар ақл болиғ бошед.
21. Дар Таврот навишта шудааст: “Бо забонҳои дигар ва бо лабҳои дигар ба ин қавм сухан хоҳам ронд, лекин дар он вақт ҳам Маро нахоҳанд шунид, мегӯяд Худованд”,
22. Пас забонҳо аломат аст на барои имондорон, балки барои беимонон; аммо нубувват на барои беимонон, балки барои имондорон аст.

5. Дар ҷамъомадҳои имондорон ҳама чиз бояд шоиста ва боадабона бошад.

23. Агар тамоми аҳли калисо дар як чо чамъ шаванд, ва ҳама ба забонҳо сухан ронад, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед?
24. Аммо вақте ки ҳама нубувват мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад.
25. Ва асрори дилаш ошкор мегардад; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда мекунаду мегӯяд: “Ҳақиқатан Худо бо шумост”.
26. Пас, эй бародарон, чӣ бояд кард? Вақте ки шумо чамъ мешавед, ва ҳар яке аз шумо таронае аз Забур, ё насиҳате, ё забоне, ё ваҳйе, ё тафсире дорад, бигзор ҳамааш барои обод кардан бошад.
27. Агар касе ба забоне сухан меронда бошад, ду нафар, ё бисъёраш се нафар, он ҳам чудо-чудо, сухан ронед, ва касе тафсир кунад.
28. Ва агар тафсиркунанда набошад, бигзор соҳиби сухан дар калисо хомӯш монад, ё ба худаш ва ба Худо сухан гӯяд.
29. Ва аз анбиё бигзор ду ё се нафар сухан ронанд, ва дигарон муҳокима кунанд;
30. Аммо агар ба каси дигаре аз нишастагон ваҳй ояд, бигзор аввалин хомӯш шавад.
31. Зеро ҳама паи ҳам метавонед нубувват кунед, то ки ҳама таълим гиранд ва ҳама тасаллӣ ёбанд.
32. Ва арвоҳи анбиё ба фармони анбиё мебошад,
33. Чунки Худо Худои харҷумарҷ нест, балки Худои осоиштагист. Дар ҳамаи калисоҳои муқаддасон ҳамин тавр аст.
34. Бигзор занони шумо дар калисоҳо хомӯш бошанд; зеро ҷоиз нест, ки сухан ронанд, балки бояд мутеъ бошанд, чунон ки Таврот низ мегӯяд.
35. Лекин агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳари худ бипурсанд; зеро ки дар калисо сухан рондани зан аз рӯи одоб нест.
36. Магар каломии Худо аз шумо баромадааст? Ё ки он танҳо ба шумо расидааст?
37. Агар касе худро набӣ ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, вай бигзор бифаҳмад, ки он чи ман ба шумо менависам, аҳкоми Худованд аст;
38. Ва агар касе намефаҳмад, бигзор нафаҳмад.
39. Худдлас, эй бародарон, иштиёқманди он бошад, ки нубувват кунед, ва ба забонҳо сухан ронданро манъ макунед;

40. Лекин ҳамааш бояд бо тартибу интизом ба амал ояд.

БОБИ ПОНЗДАҲУМ

Эҳъёи мурдагон.

1. Ҳақиқӣ будани эҳъёи Масеҳ.

1. Ва ман, эй бародарон, ба шумо Инчилро хотиррасон мекунам, ки онро ба шумо башорат додаам, ва шумо онро қабул кардаед, ва дар он устувор ҳастед,
2. Ва дар он наҷот меёбем, ба шарте ки он чиро, ки ба шумо башорат додаам, риоя кунед, ба шарте ки имонатон бар абас набошад.
3. Зеро ки дар аввал он чиро, ки низ қабул кардаам, ба шумо супурдаам, ки яъне Масеҳ, мувофиқи Навиштаҳо, барои гуноҳҳои мо мурд,
4. Ва Ў дафн карда шуд ва, мувофиқи Навиштаҳо, дар рӯзи сеюм эҳъё шуд,
5. Ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд;
6. Пас аз он ба зиёда аз панҷсад нафар бародарон дар як вақт зоҳир шуд, ки қисми зиёди онҳо то ҳол зиндаанд, вале баъзе вафот кардаанд,
7. Пас аз он ба Яқуб, инчунин ба ҳамаи ҳаввориён зоҳир шуд;
8. Ва пас аз ҳама ба ман низ, ки гӯё тифли хоме будам, зоҳир шуд.
9. Зеро ки ман хурдтарини ҳаввориёнам, ва сазовори он нестам, ки ҳавворӣ номида шавам, чунки калисои Худовандро таъкиб мекардам.
10. Аммо ба файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ў дар ман бар абас набуд, лекин ман аз ҳамаи онҳо зиёдтар меҳнат кардам; аммо на ман, балки файзи Худо, ки бо ман аст.
11. Хуллас, хоҳ ман ва хоҳ онҳо, ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо ҳамин тавр имон овардед.

2. Ба муқобили раддияи эҳъё.

12. Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешаванд, ки Ў аз мурдагон эҳъё шуд, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мағӯянд, ки эҳъёи мурдагон нест?
13. Агар эҳъёи мурдагон нашуда бошад, Масеҳ низ эҳъё нашудааст.
14. Ва агар Масеҳ эҳъё нашуда бошад, мавъиза мо низ бар абас аст, имони шумо низ барабас аст.

15. Дар айни ҳол мо низ шоҳидони козибе дар ҳаққи Худо мебудем, чунки дар ҳаққи Худо шаҳодат медедем, ки Ў Масеҳро эҳё кардааст, ва ҳол он ки, агар ҳақиқатан мурдагон эҳё нашаванд, Ўро эҳё накардааст;
16. Зеро, агар мурдагон эҳё нашаванд, Масеҳ низ эҳё нашудааст;
17. Ва агар Масеҳ эҳё нашуда бошад, имони шумо бар абас аст; шумо ҳанўз дар гуноҳҳои худ мебошед;
18. Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ мурдаанд, нобуд шуданд.
19. Ва агар мо фақат дар ҳамин ҳаёт ба Масеҳ умед мебаства бошем, мо аз ҳамаи одамон бадбахттарем.
20. Аммо Масеҳ аз мурдагон эҳё шуда, навбари мурдагон гардид.
21. Зеро, чунон ки мамот ба воситаи инсон омад, эҳёи мурдагон низ ба воситаи инсон омад.
22. Чунон ки дар Одам ҳама мемиранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда мешаванд.
23. Ҳар яке бо навбати худ: аввал Масеҳ, баъд онҳое ки аз он Масеҳанд дар вақти омадани Ў.
24. Баъд охираат фаро мерасад, ки он вақт Ў Малакутро ба Худо ва Падар месупорад ва ҳар гуна раёсат ва ҳар гуна қудрат ва қувватро барҳам медиҳад;
25. Зеро Ў бояд салтанат ронад то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ сарнагун созад.
26. Душмани охиринае ки маҳв карда хоҳад шуд, мамот аст,
27. Чунки ҳама чизро зери пойҳои Ў мутеъ кардааст; вақте ки мегўяд: ҳама чиз ба Ў мутеъ карда шуд, равшан аст, ки ин ба истиснои Он аст, ки ҳама чизро ба Ў мутеъ кардааст.
28. Ҳангоме ки ҳама чиз ба Ў мутеъ карда шуд, он гоҳ Худо Писар ҳам ба Он ки ҳама чизро ба Ў мутеъ кард, мутеъ хоҳад шуд, то ки Худо кулл дар кулл бошад.
29. Вагар на, онҳое ки барои мурдагон таъмид меёбанд, чӣ хоҳанд кард? Агар мурдагон мутлақо эҳё намешуда бошанд, чаро барои мурдагон таъмид меёбанд?
30. Чаро мо низ ҳар соат ба мусибатҳо дучор мешавем?
31. Эй бародарон, қасам ёд мекунам, ки ман ҳар рўз бо марг рў ва рў мешавам ва дар Худованди мо Исои Масеҳ ба шумо фаҳр дорам.
32. Вақте ки ман, ба таври инсонӣ, дар Эфсўс бо ҳайвоноти дарранда чанг кардам, ба ман чӣ нафъ, агар мурдагон эҳё намешуда бошанд? Дар он сурат бихўрем ва бинўшем, зеро ки фардо хоҳем мурд!

33. Фирефта нашавед: “Ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунанд”.
34. Ба таври бояду шояд хушъёр шавед ва гуноҳ накунад; зеро, барои хичил шуданатон мегӯям, ки баъзеҳо Худоро намешиносанд.

3. Ҷисми эҳё.

35. Лекин касе мегӯяд: “Мурдагон чӣ гуна эҳё мешаванд? Ва дар чӣ гуна ҷисм меоянд?”.
36. Эй беақл! Он чи ту мекорӣ, агар намирад, зинда намешавад;
37. Ва ҳангоме ки ту мекорӣ, на ҷисми ояндаро мекорӣ, балки донаи урьёни гандум ё ягон гиёҳи дигарро;
38. Лекин Худо ба он, аз рӯи хости Худ, ҷисм медиҳад, ва ба ҳар як тухм ҷисми ба он хосе.
39. На ҳар гуна гӯшт айни ҳамон гӯшт аст, балки гӯшти одамон дигар аст, гӯшти чорпоён дигар, гӯшти моҳиён дигар, гӯшти мурғон дигар.
40. Ҷисмҳои осмонӣ ва ҷисмҳои заминӣ ҳаст, лекин ҷалоли ҷисмҳои осмонӣ дигар аст, ҷалоли ҷисмҳои заминӣ дигар;
41. Ҷалоли офтоб дигар, ҷалоли моҳ дигар, ҷалоли ситораҳо дигар; ва ситора аз ситора дар ҷалолаш фарқ дорад.
42. Дар эҳёи мурдагон низ ҳамин тавр аст: дар фано кошта мешавад, дар бефаноӣ бармехезад;
43. Дар зиллат кошта мешавад, дар ҷалол бармехезад; дар заъф кошта мешавад, дар қувват бармехезад;
44. Ҷисми нафсонӣ кошта мешавад, ҷисми рӯхонӣ бармехезад. Ҷисми нафсонӣ ҳаст, ҷисми рӯхонӣ низ ҳаст.
45. Чунин навишта шудааст: “Одами аввалин, яъне Одам, ҷони зинда гашт”. Одами охирин рӯҳи ҳаётбахш аст.
46. Лекин рӯхонӣ пештар нест, балки нафсонӣ ва баъд рӯхонӣ.
47. Одами якум аз замин аст. Яъне хокист; одами дуюм Худованд аст аз осмон.
48. Хокӣ чӣ гунае ки бошад, хокиён ҳамон гунаанд; осмонӣ чӣ гунае ки бошад, осмониён ҳамон гунаанд;
49. Ва чӣ гунае ки мо сурати одами хокиро ба худ гирифтаем, сурати одами осмониро низ ба худ хоҷем гирифт.

4. Дигаргун шудани имондорон.

Ғалабаи охирин.

50. Лекин, эй бародарон, ҳаминро ба шумо мегӯям, ки гӯшт ва хун наметавонанд вориси Малакути Худо шаванд, ва фано вориси бефаной намешавад.
51. Ба шумо сирре мегӯям: ҳамаи мо нахоҳем мурд, балки ҳама тағбир хоҳем ёфт,
52. Баногоҳ, дар як мижа задан, баробари садои карнаи охирин; зеро карнай садо хоҳад дод, ва мурдагон ба таври бефано эҳё хоҳанд шуд, ва мо тағбир хоҳе, ёфт.
53. Зеро он чи фонист, бояд либоси бефаной бипӯшад, ва он чи миранда аст, либоси ҷовидонӣ бипӯшад.

Ғалабаи қатъӣ бар мамот.

54. Ва ҳар гоҳ ин фонӣ либоси бефаной бипӯшад, ва ин миранда либоси ҷовидонӣ бипӯшад, он гоҳ ин каломе ки навишта шудааст, ба амал хоҳад омад: "Ғалаба маргро фурӯ бурд".
55. Эй марг! Неши ту кучост? Эй дӯзах! Ғалабаи ту кучост?
56. Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шариат аст.
57. Худоро шукр, ки ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!
58. Хуллас, эй бародарони маҳбуби ман, матину устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд ҷадал намоед, ва бидонед, ки меҳнати шумо пеши Худованд бар абас нест.

БОБИ ШОНЗДАҲУМ

Пандҳои хотимавии ҳавворӣ.

1. Чамъ кардани пул барои калисои Ерусалим.

1. Дар бобати чамъ кардани ионот барои муқаддасон шумо ончунон рафтор кунед, чунон ки ман ба калисоҳои Ғалотия дастур додаам:
2. Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки дар вақти омадани ба чамъ кардан ҳоҷат наафтад.
3. Ва ҳангоме ки биёям, онҳоеро, ки шумо муносиб донед, бо мактубҳо хоҳам фиристонд, то ки хайроти шуморо ба Ерусалим бибаранд.
4. Ва агар рафтани ман ҳам салоҳ дониста шавад, онҳо ҳамроҳи ман хоҳанд рафт.

2. Нақшаҳои сафар. Насиҳатҳо.

5. Пас аз он ки аз Мақдуния бигзарам, назди шумо хоҳам омад, зеро аз Мақдуния хоҳам гузашт.
6. Лекин эҳтимол дорад, ки муддате назди шумо бошам ё ҳатто зимистонро гузаронам, то ба ҳар чое ки равам, шумо маро гусел намоед.
7. Зеро намехоҳам, ки бо шумо ҳоло фақат дар сари роҳ дидорбинӣ кунам, балки умедворам, ки агар Худованд изн диҳад, якчанд вақт назди шумо бимонам.
8. Аммо то иди панतिकост ман дар Эфсӯс хоҳам монд.
9. Зеро ки дарвозаи бузургу фароҳе барои ман кушода аст, ва муҳолифон бисъёранд.
10. Агар Тимотиюс ояд, боҳабар бошад, ки ӯ назди шумо аз хатар эмин бошад, зеро ки ӯ кори Худовандро ба чо меоварад, чунон ки ман низ;
11. Бинобар ин ҳеч кас ба ӯ беъятиной накунад, балки ӯро ба саломатӣ гусел кунед, то ки назди ман биёяд, зеро ки ӯро бо бародарон мунтазирам.
12. Дар хусуси бародари мо Апўллўс бошад, ман аз ӯ бисъёр хоҳиш кардам, ки бо бародарон назди шумо биёяд, вале ӯ ҳеч розигӣ надод, ки алҳол биёяд, балки ҳар гоҳ фурсат ёбад хоҳад омад.
13. Ҳушъёр бошад, дар имон устувор бошад, мардвор ва матин бошад;
14. Бигзор ҳамаи корҳои шумо бо муҳаббат ба чо оварда шавад.
15. Аз шумо, эй бародарон, илтимос дорам: шумо хонаводаи Истефанусро мешиносед, ки навбари Охойя ҳастанд ва худро ба хизмати муқаддасон супурдаанд;
16. Шумо низ нисбат ба ин гуна шахсон ва нисбат ба ҳар касе ки ба онҳо кўмак мерасонад ва меҳнат мекунад, эҳтиромкор бошад.
17. Аз омадани Истефанус, Фортунатус ва Охойкўс хурсандам: онҳо камии шуморо барои ман пур кардаанд,
18. Зеро ки рўҳи ману шуморо ором карданд. Чунин одамонро иззату ҳурмат кунед.

3. Саломҳо.

19. Калисоҳои вилояти Осиё ба шумо салом мерасонанд; Акило ва Прискила бо калисое ки дар хонаи онҳост, ба шумо саломи бисъёре дар Худованд мерасонанд.

20. Ҳамаи бародарон ба шумо салом мерасонанд. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед.
21. Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам.
22. Ҳар кӣ Исои Масеҳи Худовандро дӯст надорад, малъун бод; мороното.
23. Файзи Исои Масеҳи Худованд бо шумо бод,
24. Ва муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Исои Масеҳ бод. Омин.